

בואי למטה לשחק

סודי ביותר.

סודי ביותר.

סודי ביותר נא לא לפתוח תודה.

חתימה: אורי

1991-18-8 יום א'

לשירי

במקרה של אהבת אמת תישמענה פעימות עולות ויורדות.

אהבת אמת? אין אהבה אחרת! אפשר – כמה חבל – לשקר באהבה,

אבל אי אפשר לאהוב בשקר. אומנם אומרים שמותר לשקר באהבה,

אבל אסור – אסור לשקר באהבה. אהבה? באמת? איזה יופי.

אינני זקוק לדבר מלבדה.

נ.ב.

האש היא האהבה והאהבה היא תמצית הטוב.

מכתב במעטפה סגורה.

אורי, עוד לא בן 11, כותב מכתב על אהבת אמת לאהובתו דאז, שירי, כמה חודשים אחרי מלחמת המפרץ. ילד רמת גני יפה ושחור שיער, עם משקפיים, ששמע לא מעט אזעקות אמת, עם צפירות עולות ויורדות. סדאם הצליח להפיל על עירו ארבעה סקאדים, אחד מהם אפילו פגע בביתם של סבא וסבתא שלו ברמת חן. "במקרה של אהבת אמת תישמענה פעימות עולות ויורדות".

המכתב הזה מהמם. מהמם במשמעות אליה התכוון המשורר במקור. "וואוו!", "מה זה?!", גימגמו כל המרואיינים ששלחתי או הקראתי להם את המכתב הזה, ושאלתי אם הם הכירו אותו. שאלתי גם את גוגל, לא מעט פעמים, לוודא שאורי בן ה-11 באמת הוא זה שחיבר את הקסם הזה. גם גוגל לא הכיר.

אל שירי, הנמענת של המכתב, הגעתי בעזרתו של טלור, חבר בחבורת בית הספר של אורי. הוא כתב לי שהם היו חברים טובים, מכיתה א' עד שאורי עזב את הכיתה המדעית, בכיתה י"א. הקשר בין אורי לטלור התנתק כשטלור הלך לצבא ואורי לא גויס בגלל הקוליטיס שלו. "אני זוכר שכעסתי על זה שאתה אפילו לא מתנדב. אז עוד לא הצלחתי לראות את האור שלך", הוא כתב במכתב לאורי, שהוא שלח לי במייל, שכותרתו "קצת דמעות לא יזיקו", עם סמיילי מחייך.

גם אני, כבת לסא"ל במיל' עם עיטור כבוד בחיל הים, הייתי צריכה תירוץ טוב לעובדה שאורי לא עשה צבא, אי שם בשנת 2000. אורי סיפר לי אז, שלא רצו אותו. אמרו לו שבשביל להתנדב, שייגש לחדר ממול. הוא יצא מהחדר, ניגש לחדר ממול, עמד מול הדלת, הרהר לרגע, ואמר – פאק איט, הם לא רוצים אותי? לא צריך. אני אלך ללמוד מוזיקה. והלך.

למרות שהוא מעולם לא למד לנגן בצורה מסודרת או לקרוא תווים, הוא התקבל לבית הספר למוזיקה "רימון", ולמד בו שנה. משם הוא עבר לאוניברסיטת תל אביב, לתואר דו חוגי בחוג לקולנוע וטלוויזיה ובחוג לתקשורת. שם נפגשנו, והעברנו את כל התואר ביחד. אני סיימתי אותו. אורי התעקש להשאיר כמה מטלות פתוחות בתואר. ונפרדנו. כשיצאתי מהדירה שלנו, ביקשתי ממנו שני דברים - שיסיים את התואר שלנו, ושישמור על טוהר הדירה שלנו. הוא לא עמד בדרישות. את האוניברסיטה הוא נטש בלי להביט לאחור, והדירה שלנו הספיקה לארח שלישיה אחת בסלון. אני יודעת את זה כי תמיד נשארנו בקשר, וגם אחרי שנפרדנו, הוא סיפר לי הכל. אחרי הפרידה, הוא למד קופירייטינג, ומשם הפך לטאלנט במשרדי פרסום גדולים. היינו בקשר כל השנים. היו לו בנות זוג ואהבות, ואני יודעת שהוא היה מצליח מאוד, עבד קשה מאוד, במשרה נחשקת מאוד, ולא מאושר. משהו היה חסר. וכמובן שזו לא היתה אהבה. אהבה היתה לו בשפע.

*כמו לולין בקצה החוט
ללא רשת ביטחון
כמו באמצע תחרות
מנסה רק לא ליפול*

*אני מרגיש כל כך אבוד
כשאת לא פה לצידי
כל מה שרציתי להגיד
זה שבכיתי*

מסתבר שטלור הגיע לאזכרות כל השנים, כמוני, אבל הוא עמד בשקט בצד. אני התוודעתי לקיומו רק באזכרה האחרונה. אורנה ואליעז, הוריו של אורי, ביקשו שאקריא משהו באזכרה הזו, וגם בזו

שלפניה, קצת אחרי שרעיון הספר של אורי נולד. כמובן שגם הפעם דיברתי על העבודה על הספר. גם הפעם, החזקתי את המיקרופון ביד מאוד רועדת, והקראתי מהטלפון שרטט ביד השנייה, את מה שהיום נראה לי מעין ההקדמה של הספר, או לפחות הצהרת כוונות:

"אם הייתם כאן לפני שנה בדיוק, אולי אתם זוכרים אותי עומדת כאן ומספרת על הספר של אורי. ספר מהשירים שלו, גם אלה שהוא כתב בן 11, ושמר עוד מאז.

אורי השאיר לנו כאן הרבה. המון. ואיזה כיף. שירים, מכתבים, תמונות, סרטונים. המון סרטונים. סרטונים שהוא מצלם לטובת סרט, יודע שאנחנו נראה אותם. רוצה את זה. אומר שהוא רוצה את זה. ואיזה מזל.

כי המשימה שלי בימים האלה, בשנה האחרונה, היא להבין את השירים שלו, ולהעביר אותם הלאה. וזה חייב להיות אחר.

שונה.

ראוי.

וזה חייב לפרוץ את מעגל המשפחה והחברים, כי לעזאזל, הם כאן, והם מהממים, אז הם חייבים לעבור הלאה.

וזה לגמרי אפשרי, כי זה אורי, והוא כובש, וזה החיים היפים והמיוחדים שלו, והאנשים המיוחדים האלה, שאהבו אותו אהבה מיוחדת, ומספרים ביחד סיפור באמת יפהפה, מיוחד. אז מישהו חייב לספר את הסיפור הזה, ומסתבר שאחד המספרים, לפחות, תהיה אני. אז תודה ענקית.

אז כבר כמה חודשים, ובקצב עולה, אני חיה את אורי. מדברת עם האנשים הכי קרובים אליו, גם אלה מפעם, גם כאלה שחלקו איתו רק איזה רגע מקסים שכזה. הופכת כל מיני אבנים ומוצאת רגעים משוגעים, מצמררים, יפים. צורכת המון שעות מסך של אורי. המון אורי על מסך המחשב שלי לאחרונה. אפילו הצלחתי לחבר את המחשב לרמקול הגדול ואני ממש נכנסת לחדר, יושבת שם. רואה את אורי חי את החודשים האלה, מתלבט, מחליט החלטות, קורץ למצלמה, מסמן, מנגן, שר, מדבר עם הכי אהובים שלו. נפגש עם אומנים ענקים וטובים וחכמים, משמיע להם את השירים שלו, מספר עליהם, מסביר אותם, מבקש שהם יבחרו לבצע אחד מהם, שיר למופע ההתרמה שלא יצא אל אוויר העולם. לא יצא, לעזאזל.

אפילו נסעתי קצת ללמוד לכתוב שירים אצל אחת מהאומנים האלה, מישהי נדירה במיוחד, שגם הלחינה שיר של אורי שניה לפני המופע שלא היה. אף פעם לא כתבתי שירים, שירה, שיר פזמון. לא היה לי מושג איך עושים את זה. זה היה בעיניי נשגב. ואורי כתב, כתב שירים מאז ומעולם, ועל זה אני כותבת היום, והייתי חייבת להבין איך בכלל עושים את זה. אז קיבלתי קצת מושג.

מושג קטן. אז לפני שנה הייתי בלחץ כי לא היה לי מושג איך הספר הזה יראה. איך אני עושה אותו, איך אני נגשת אליו בכלל. באיזה קטע? באיזו זכות בכלל? ידעתי רק שאין מצב שאני מוותרת עליו. חוץ מזה, לא ידעתי עליו כמעט כלום.

אז היום יש לי מושג, ואני כבר אפילו רואה אותו, את הספר, לא בכל רגע, אבל לא מעט, יותר ויותר, והוא נראה טוב. אז עכשיו אני בלחץ כי אני אשכרה, אחרי חודשים של איסוף חומרים, אני מערבבת ומערבלת אותם עכשיו, ואוטוטו יוצקת לתבנית, והתנור כבר התחמם. וזה חייב לצאת מושלם.

הולם.

ראוי.

את אורי ואת כל מה שהוא. אני חייבת לו. הוא פתח לי עוד דלת. הפחיד אותי על הדרך. אפילו הבהיל, בקטנה, כמה פעמים, אבל אורי תמיד אהב להבהיל אותי בקטנות והוא עשה את זה מעולה וקורע מצחוק. רוצים לשמוע דוגמא?

כשכבר גרנו ביחד הלכנו לראות את הסרט "הצלצל". זוכרים את הסרט הזה? סרט אימה מפחיד בטירוף. אני זוכרת שבכיתי באולם – נו נו כבר, תיגמר! כזה מפחיד. וזה סרט על סרט, שמי שחאה אותו מקבל שיחת טלפון שאומרת לו "שבעה ימים". ותוך שבעה ימים הוא מת. וכשיצאנו מהקולנוע, אמרנו – שיט! ראינו את הסרט עכשיו! רק שלא נקבל שיחת טלפון! אז אנחנו נכנסים לדירה החשוכה, ואיך שאנחנו פותחים את הדלת, בדירה החשוכה, הטלפון בבית מצלצל. אנחנו מסתכלים אחד על השני באימה. אני עונה. "הלו?" ושומעת את עצמי בהד – "הלו? הלו? הלו?..." ואז אני קולטת את אורי עם היד עם הטלפון שלו בתוך הכיס, מתחיל להתפוצץ עליי מצחוק, ואני מתחילה להרביץ לו ולקלל אותו. אתם מבינים? כזה.

אז זה נרא הגיוני שהוא מפחיד אותי קצת, ומבחינתי הוא מאשר לי – אומר לי, יאללה, בסדר, נו? לכי על זה, וכמו שאת רואה את זה. כמו שאני הלכתי על זה בסוף. הלכתי עד הסוף.

אז אני מקווה שעוד שנה אתם כבר תראו איך הספר יצא ותספיקו לטעום. ושהוא יצא טעים.

ושוב תודה, אורנה ואליעז על האמון בלי תנאים המטורף הזה שלכם. אני אוהבת אתכם על זה ממש, וגם ממש בלי קשר, אתם כבר יודעים.

ותודה שוב לך, אורי, ואני אגיד לך כמו שאתה אמרת לי שאתה חולה - עדי, כפרה עלייך, יש לי סרטן – אז אורי, כפרה עלייך, יש לך ספר. רק עוד לא סיימתי לתפור אותו, אני ממש בתחילת הסוף, אז תמשיך לעזור לי פה ושם, סבבה? תודה כפרה עלייך, אוהבת אותך. ממש".

שמונה שנים של אזכרות, ויש כבר מסורת. שישי, שעות הבוקר המאוחרות. יאיר, בן הזוג של אליעז, הבחור הטכני בשטח, מעמיד רמקול ומחבר מיקרופון. על המצבה של אורי חרוטה בגדול המילה "אהבה", ולא סתם. לא ולא. אורי באמת היה ילד של אהבה. בהמשך תבינו את זה. ההורים שלו ידעו את זה, הרבה לפני שהם גילו את המכתב הזה לשירי מגיל (פאקינג) 11. "האהבה אף פעם לא מתה, ואורי היה אהבה", אמר לי כבדרך אגב בן דודו אייל, כשהוא ניסה להסביר למה הוא לא מצליח להביא את עצמו לאזכרות בשנים האחרונות, למרות שהם היו מאוד קרובים.

לצידה של מצבת האהבה, נחה חלקה ריקה מתפקעת פרחים קטנים וגדולים בהמון צבעים, ובסמוך לה מוצב שולחן עגול קטן, מכוסה במפה, ועליו המון בקבוקי מים, כוסות וענבים טריים רטובים שנשטפו במקום. בשנה הראשונה, היו על השולחן הזה גם שמפניה ותותים, וזה היה הכי אורי.

מה זה עצוב

מילים : מאיר גולדברג

לחן : אורי סלונים

אני אומר לך בשביל עצמך

הלוואי שתמותי

מה את צריכה את כל זה

מה את צריכה

לקום כל יום

לישון כל יום

הימים הם כמות ואת בעניין של איכות

בגלל זה את בוכה

רחמים על חלשים

עליך ועל כל האנשים

ורחמים עליי

אני אומרת לך בשבילך

זה ככה או ככה

אתה יודע איך זה

יש לך מושג

ראית כבר ימים עוברים

ראינו ביחד

וכבר אמרו לי הרבה לפניך

לעלות אל הגג

רחמים על חלשים
עלייך ועל כל האנשים
ורחמים עליי

אני אומר לך בשביל עצמך
הלוואי שתמותי
מה יישאר מכל זה
מה זה חשוב

מבטיח לך טקס יפה
עם שמפניה ותותים
כי את בעניין של איכות
וזה מה זה עצוב

השירים של אורי, שמתנגנים ברמקול הגדול, מלווים את הצעידה פנימה בין העצים, הפרחים והספסלים בשבילים של בית העלמין האזרחי הקסום של קיבוץ גבעת השלושה. אורנה, אליעז ומי שרוצה לדבר, נעמד לצד הרמקול, מול הקהל, ומקבל את המיקרופון בתוספת חיבוק ארוך. דמעות נמחות מתחת למשקפי שמש, כי השמש תמיד מגיעה. כשמיכל מגיעה, היא שרה משהו. כולם מתערבבים, מתחבקים, טופחים על שכמות וגבים, מדברים, מעשנים, צוחקים.

אז הפעם, באזכרה הזו, טלור, בחור חמוד וקטן קומה, ניגש אליי אחרי ש"תם הטקס", הציג את עצמו, אמר שהוא זוכר המון מאורי של בית הספר, רוצה להתראיין לספר ולעזור בכל מה שאבקש. לפני כן הוא ישב על ספסל עם תומר, חבר ילדות אחר, ורונית, המחנכת שלהם מכיתה ו' ועד ח'. הוא סיפר לי שהם נזכרו בקטעים מבית הספר ונקרעו מצחוק. במכתב שהוא שלח לי יומיים לאחר מכן, הוא כתב לאורי, שהמפגש הזה לא היה רק מצחיק.

"נזכרנו. וקצת דמענו. ותומר אמר, שמה שהוא למד מכל הסיפור שלך זה שאין הגיון. ואני – לא אמרתי כלום. אני פשוט חולם עליך. לא מעט. תמיד בחלומות אתה חוזר. אתה בדרך לבדיקה חשובה. הרת גורל. או שדחית אותה. אבל אתה עוד לא מת. אתה עוד איתנו. לא ברור איפה. אנחנו עושים איזה מפגש כיתה, איזה מפגש מחזור כזה. וכמובן אתה הכוכב. ואני תמיד גאה בך על זה שאתה לא מת. שאתה עוד איתנו. או שחזרת מהמתים, ואני מת לשאול אותך מה קורה שם. שתספר. אבל אתה פשוט עושה צחוק מכל הסיפור ומשכיח את השאלות. חי את ההווה".

כזה אורי החלום הזה, ואיזה כיף לטלור שאתה מבקר אותו הרבה בחלומות.

במקרה שלי אתה ממש מתקמצן בביקורים. ואני דווקא נורא מבקשת, בטח מאז שהספר הזה נכנס לחיי. אני הולכת לישון ומבקשת ממך להגיע, לזרוק איזה סימן, לעזור קצת. אתה בכלל בעניין? אולי בכלל לא בא לך על הספר הזה?

רציתי איזה חלום כזה כמו של נועה לייבוביץ', הנכדה של הפרופסור (או לפחות זה מה שאמרת לי, אבל אני צריכה לבדוק אם זה נכון, כי לעבוד עליי היה תחביב ידוע שלך, ואני גם החזרתי במקצועיות של התלמיד שקם על מורו, כזכור לך).

נועה היא חברת ילדות אחרת שלך שהיתה שם המון, גם בשנים שלנו ביחד. היא היתה חברה מאוד קרובה שלך שדי אהבתי, למרות שעיצבן אותי, שתמיד, אבל תמיד, איך שהיא היתה מגיעה, היא מיד היתה מתיישבת ומגלגלת ג'וינט. "אתם לא יכולים להיות ביחד לא מסטולים?" הייתי מטיחה בך. איזה סחית הייתי.

גם נועה סיפרה לי שהיא חולמת עלייך המון. קינאתי בה עוד מאז שראיתי שנים קודם לכן את הפוסט שהיא העלתה לעמוד הפייסבוק שלך ב-29.9.14:

"חלמתי הלילה על אורי. ישבנו יחד עם ברק בחצר של הישיבה התיכונית יבנה, ועישנו. צחקנו המון מאיזו שטות, וסיפרתי לו על בני שאול. אחר כך הלכנו אליו הביתה לטור הברושים, ראינו פרק של חברים, הוא ניגן לי בלוז של אריק קלפטון, ועשינו אחד לשניה קיצי בגב. זה היה נורא מוכר, ושלו, ונעים. ואז באחת נהיה לי מוזר. הסתכלתי עליו ואמרתי: "שניה, אורי, לא מתת?" והוא הסתכל עלי והנהן בחיור. "את יודעת מה זה אומר, נכון? שאת בעצם בתוך חלום". ואז הוא לקח לי את היד ועפנו ביחד. היום פתאום קלטתי שזו יום ההולדת שלו. אני כל כך מתגעגעת אליך, אורי"

בכל החלומות עליו שסיפרו לי, ובכלל בסיפורים עליו, הוא כזה אורי. הביטוי "זה כזה אורי" נזרק המון בשיחות האלה, בדרך כלל בתגובה לאיזו הפוגה קומית או סיפור על איזה מעשה קונדס. אי אפשר היה ממש לזעום עליו. מי שלא מכיר אותו, לא יודע שזו לא גלוריפיקציה של זכרונות וחלומות. הוא היה באמת כזה. שטותניק מהימן, עוקץ תענוגות, מפגר מחונן.

"אי אפשר היה לכעוס עליו", אמר גם טלור כשכבר שוחחנו בטלפון, ובהמשך תבינו שהוא דווקא נתן המון סיבות מאוד טובות לכעוס עליו. "היתה לו יכולת מדהימה, שאתה בסוף מסכים איתו כשהוא עובד עלייך", טלור אמר לי, ואני ידעתי טוב מאוד על מה הוא מדבר.

כשנפגשנו, אורי אמר לי שהוא בן 21. אני הייתי בת 22. אורי היה באמת בן 20. ככה היינו בערך חודש ביחד. אני לא זוכרת מה גרם לו לספר לי את האמת, אבל אני כן זוכרת שזה היה ברגע קרוב כזה, כששכבנו על המיטה שלו, וברגע שהוא אמר לי – "אני בן 20, לא 21", אני הזדקפתי בדרמטיות, וכיסיתי את עצמי כאישה מבוגרת שגילתה שהיא שכבה עם טינאייג'ר. "אני לא מאמינה ששיקרת לי על דבר כזה!" נזפתי, ומה שבעצם עבר לי בראש היה – "מה אני אגיד לחברות שלי?!!!"

הוא התנצל נורא, וזו היתה גם הפעם האחת והיחידה שהוא הזיל דמעות בפניי. הוא ניסה להסביר לי מאיפה זה הגיע. הוא אמר שאחרי שנה קשה ב"רימון", שם כולם התייחסו אליו כילד, ובמקביל הוא ראה מוזיקאים גדולים שהוא העריץ מתפרנסים מג'ינגלים ובקושי מתקיימים, הוא

זנח את החלום להיות מוזיקאי, והוא גם לא רצה להיות הילד הכי קטן בכיתה. מפה לשם, הוא חשש שאני לא ארצה אותו אם הוא יגיד לי שהוא צעיר.

אני קיבלתי את זה בסופו של דבר כמחמאה, כי היה לו מספיק חשוב שאני ארצה אותו, מספיק חשוב בשביל לשקר לי, רק עד שאני אתאהב ואתפס ברשת. זה עבד. וחברות שלי, שהספיקו להתאהב בו בינתיים, דווקא מצאו בעובדה הזו עוד סיבה לאהוב אותו.

בעולם שלי

אני סגורה בתוך קופסא

וקר שם ונעים

בתוך קופסא

והקופסא שלי היא סגולה

וקצת מלוכלכת בפינה

וכשחם ועצוב אני בקופסא

ונעים שם ושמה לבד

ואין לי דרך חזרה

החוצה

וזה טוב לי

בקופסא

תני לי לבד

לשקוע בצבע

כשבחוץ מזמן

השמש שקעה

וחשוב שתדעי

שבתוך הרגע

אין לי זמן

למחשבה

ובין שמש לים

דמותי משקפת

אל חלוני

בין השמשות

סגול הוא הצבע

קור הוא הרגש

כשהלכתי לישון

בין הזכרונות

לקראת הסוף של הקשר שלנו, התווכחנו ורבנו המון. אחרי שלוש שנים ששרדנו באהבת אמת עיוורת ואמיתית את הפער ביננו, בין הצפונבונית הצדקנית והתמימה שהייתי, לבין הסטלן המחונן הפתוח והזורם שהוא היה, (בוא נקרא לילד הסטלן בשמו), משהו בהתנקזות של הזוגיות שלנו לדירה משלנו בבאזל פינת אבן גבירול בתל אביב, זיקק את הפער ביננו, והתחלנו להתרחק, כל אחד לפינה שלו.

לפני הדירה הזו, זה היה ממש חמוד בעיניו כשהוא תפס אותי שרה באוטו עם החברים של נטאשה "צחוק בצהריים, חרא של הרגל". צחוק. לא קוק. חרא של הרגל. הוא צחק עד חנק, ואז חיבק ונישק אותי בעודו נוהג. "את כזאת חמודה".

בכלל, ארקדי דוכין היה הפסקול בתחילת הקשר שלנו. הוא בדיוק הוציא את האלבום שלו "להרגיש", ואורי היה משמיע לי בחדר שלו את "היא לא דומה", ו"דגים". הוא היה הדג הגדול, אני הייתי הדג הקטן, ולא הייתי לא דומה לאף אחת אחרת.

הוא גם ממש נהנה לשים לי את Uptown Girl של בילי ג'ואל, רק כדי לראות אותי נכנסת אוטומטית למצב אידיאוטי של תיפוף באוויר, ללא תופים כמובן, בפזמון האחרון, מתבלת גם בהנפות ראש, עם נפנופי שיער, כמו אנימל מהחבובות. הוא ניסה לעודד אותי ללמוד תיפוף. לא היה שום סיכוי, מאותה הסיבה שהוא לא הצליח ללמד אותי לנגן על גיטרה. חוסר קואורדינציה. לא הצלחתי לעשות משהו אחד ביד אחת, ומשהו אחר ביד השנייה, באותו הזמן. הוא רצה לקנות לי מערכת תופים, אבל היא נכנסה לחייו ולדירה שלו רק קצת אחרי שאני יצאתי מהם, תודה לאל. הוא כן קנה לי את הדיסק של "הכבש השישה עשר", והשלים לי חור מביך בהשכלה. הסתובבתי בכבישים עם "ריבים קטנים" בפול ווליום, מגיעה יפה לטונים הגבוהים של "הוא אמר שאלוהים בשמיים, ואני אמרתי – זה ענן!". אני מגיעה לטונים האלה גם עשור וחצי מאוחר יותר, עם הילדים שלי באוטו.

הוא כתב לי שיר, הלחין, ניגן והקליט אותו, בבית. הוא הוריד תוכנת עריכה ולופים של תופים, עניין לא מובן מובן מאליו בשנת 2002, ניגן על גיטרה ומפוחית, הקליט בערוצים נפרדים, חיבר הכל יחד והשמיע לי בהתרגשות. ברק וארז, החברים הכי טובים שלו, שמאוד אהבתי ואהבו גם אותי, צחקו עליו שיצא לו הלחן של סארג'נט פפר של הביטלס. הוא היה חייב להודות שזה נכון. תקשיבו בעצמכם. לי זה לא הפריע, אבל היום, כשאני יודעת מה ישב לו במגירה, ומה הוא כתב לבנות הזוג האחרות שלו, שתמיד היו, כמוני, בקשר איתו, קצת נעלבתי. השיר הכי פשוט ובנאלי היה השיר שלי, ואפילו את הלחן שלו הוא גנב מהביטלס.

לפעמים אני מרגיש

כאילו אני איש
שחי בשביל להרגיש

שהלב שלי גדל
אפילו לא אוכל
רק לא להיות אדיש.

וכשאני מצליח להפתיע
אפילו את עצמי זה קצת מרגיע...

כי יש לי אותך
ואני לא צריך יותר שום דבר.

את מזיזה הכל בפנים
משנה לי תחיים
אני כבר לא יכול להירדם

וכשמצליח בכל זאת
להשכיח תיקרבות
אז עלייך רק חולם

ואז פתאום את מגיעה
והלב שלי מחסיר פעימה
כי יש לי אותך
ואני לא צריך יותר שום דבר

כשהגשמנו את החלום ועברנו לדירה התל אביבית שלנו, ברק וארז קנו לנו מתנה לחנוכת הבית -
באנג מפואר. אורי קרא לו "באנג 2000", בהשראת הבאג המפורסם שהלחיץ את העולם כולו 3

שנים מוקדם יותר, ואני לא ידעתי איך להכיל את המונומנט הסטלני שנע בין הסלון למרפסת שלנו. דרשתי שהוא יעוף מהבית, שברק יביא אותו כשהוא מגיע. אורי לא הסכים, מן הסתם.

רבנו על הבאנג 2000 ערב אחד בטלפון, בעודי מתרוצצת עם האוטו בחרבי השכונה בחיפוש נואש אחר חניה במרחק סביר מהדירה. אומנם בתחילת שנות האלפיים היה אפשר לשכור דירה בבאזל פינת אבן גבירול ב-250 דולר, אבל חניה לא היתה שם כבר אז. "תגידי תודה על החניה, ותמצאי", אורי, הבחור הכי אתאיסט שהכרתי, היה אומר לי. מסתבר שזו אסטרטגיה שהוכיחה את עצמה כעובדת בשטח, ואני עובדת איתה עד היום.

אבל אז, הוא עדיין לא הגה את האסטרטגיה הזו, מה שהשאיר לי הרבה זמן לצעוק עליו באוטו ולדרוש שיעיף את הבאנג 2000 מהבית שלי. "זובי!" נבחה עליי הדיבורית. "זובי?!!" צעקתי עליה בחזרה. "כן! זובי!" היא ענתה לי, בדיוק כשמצאתי ספוט כחול-לבן. נהמתי בכעס, ניתקתי את השיחה בהפגנתיות, טרקתי את הדלת של האוטו, צעדתי בנחישות עד לבניין, רצתי את שלוש הקומות לדירה, מכלה את זעמי בכל מדרגה ומדרגה עם העקבים שלי, מוודאת שהוא שומע שאני עוד שניה מגיעה, פתחתי את הדלת בסערה, מתנשפת, בקושי מצליחה לנשום, נעמדתי מולו, מזדקפת לגובה שלו כמה שיכולתי, גמדה שכמותי, ואמרתי מקוטעת, בלי אוויר – "בחיים שלך!... אתה לא תגידי לי!... זובי!!". הסתכלנו אחד על השני רושפים ונושפים בעיניים בורקות, והתפוצצנו. מצחוק. אני עוד הייתי נורא חמודה, והוא, אי אפשר היה לכעוס עליו.

כחול ולבן

כחול ולבן כחול ולבן

במקום שלנו הולך ונעלם

כל חלקה טובה נתפסת לפתע

על ידי מנוול שהגיע הרגע

שעות אבודות מצטברות לימים

שנים של חיפוש ותקווה

מגלים מחדש בכל פעם

שמאחורי כל פינה מחכה אכזבה

זו זכותנו הטבעית

כי כאן הוא ביתנו

מגיע לנו מקום חניה לידינו

כאן בעיר דורסת יושביה
עטים נשרים בחולצות כפתורים
ומספיק שבאדום אתה רק נוגע
עוד תשלם בגדול על כל הפשעים

זו זכותנו הטבעית...

כחול ולבן הוא לא הצבע שלי
לפחות לא בזמן האחרון
אולי אין לי מזל, אולי אני שלילי
אבל נמאס לי,
אני הולך לחנות בחניון

בדירה שלנו, בכל פעם שהיינו מתווכחים, וכאמור, זה היה לא מעט, השכנה ממול, הלומת קרב (באמת הלומת קרב, כך סיפרו לנו) היתה קוטעת את הריב בדפיקות מהססות על הדלת, ונותנת לנו שקיות עם לחמניות, שוקו, לבן וירקות. זה היה עובד. היינו מפסיקים את הצעקות, מודים לה נבוכים ומכניסים מבווישים את השלל למטבח.

זו היתה שירת הברבור של הקשר שלנו, אבל זו היתה גם תקופה יפה, בדירה יפה, ששיפצנו בעצמנו בתקציב סטודנטיאלי בעזרתו של אליעז. אני זוכרת את עצמי צובעת את הקירות בזמן שאורי עובד ב"לילה", שומעת "אנחנו לא פראירים" מהדיסק החדש של "הדג נחש" שאורי קנה לנו. צבענו את דלתות העץ הישנות בצבע יין, כמו הדלתות בבית היפהפה של אורנה ואליעז. כיסינו את הפאנלים הישנים בטפט בצבע קרם עם תלתנים קטנטנים חומים. הדבקנו תחרה על חלון דלת השירותים. בהול בכניסה תלינו את הפוסטר האדום של הסרט "מאטה הארי" עם גרטה גרבו, שתלוי אצלי עד היום בסלון. או שבעצם זה היה הפוסטר הכחול של "לה דולציה ויטה" של פליני, שלאחר הפרידה נשאר אצל אורי. בכל מקרה, אחד מהם היה תלוי שם והשני בסלון. את שניהם נתן לנו אליעז. את ארונות המטבח הירוקים צבענו בשחור, ואורי התקין מדף מעל השולחן, עליו הנחנו צנצנות עם סוכר, קפה שחור, וגם את הקומקום החשמלי ובקבוק רוזטה שקדים שאורי קנה בתשוקה של תייר בשוק הכרמל, והגיש בגאווה לכל אורח שהגיע. אורי היה מוכשר מאוד ואוטודידקט בהמון דברים, אבל הנדימן לא היה אחד מהם, והמדף קרס בדיוק כשסיימנו לנקות המטבח בפעם הראשונה, הישר אל תוך ארונות המטבח השחור. ועכשיו תנקו זכוכיות קטנות

מעורבות בסוכר חום וקפה שחור בתוך סירופ רוזטה שקדים דביק. בהצלחה. לא פלא שרבנו מלא בדירה הזאת.

אני מילצרתי באותה תקופה בבראסרי. בעיקר אהבתי את משמרות הלילה, כשהייתי ממלצרת לאנשי הלילה, השותים הרבה, אוכלים מעט ומפרגנים בטיפ. הקבועים שלי היו שלומי שבן ואפרת בן צור בשולחן הפינתי, ובשולחן הארוך ליד הכניסה היו אייל קיציס וטל פרידמן שהיו מגיעים באמצע הלילה הישר מצילומי "חלומות בהקיציס". אלו היו גם הערבים שאורי היה קופץ לבקר, אבל הוא לא ביקר הרבה, כי גם הוא עבד בלילות. שנאתי את משמרות הבוקר המוקדמות, בהן הקבועים היו השכנה הפנסיונרית שהיתה מגיעה לשתות קפה עם כריך מוכן מהבית, ופגישות עסקים של אנשים לחוצים וקרים. הטיפים בבוקר היו עלובים. אורי ואני היינו אנשי לילה, מלידה. למדנו בלילה וחיינו בלילה. אם קמנו מוקדם בבוקר, זה היה רק בשביל להזיז את האוטו שהחננו בתחנת האוטובוס באבן גבירול אחרי שהתייאשנו בחיפושי החניה בלילה.

למשמרות הבוקר הייתי קמה על קצות האצבעות, קצת אחרי שאורי היה חוזר ממשמרת ונכנס לישון, תמיד מאחרת ורצה עד לכיכר רבין, וחוזרת עצבנית אחרי הצהריים, פורקת עצבים ונוזפת באורי וברק וארז שהיו יושבים מעושנים בסלון, בטון שהיום שמור לבעלי ולילדים - "מה זה?! השארתי בית מסודר! איך הצלחתם לבלגן ככה?!". ברק וארז, שדאגו לשלום בית, היו קמים נבוכים, מסדרים ואפילו שוטפים כלים, רק שלא נריב. אורי לא הבין איך השותפה שלו לחדר נעוריו המבולגן לעילא במשך שלוש השנים שקדמו, שאורנה היתה מתחננת שנסדר כדי שהעוזרת תיכנס לנקות לפעמים, ייסדה בבאזל את מדינת המסודרים. "מה יש לך? מתי נהיית מסודרת?!", ואני ניסיתי להסביר שזה הבית הראשון שהוא שלי, ובבית שלי אני רוצה שיהיה מסודר.

כך התחילו הרבה מהריבים שלנו, שהיו מסתיימים במשלוח המנות של שכנתנו בקומה השלישית, הלומת הקרב החביבה. הקומה השלישית והריצות לבראסרי גם היו כנראה הסיבה שרזיתי מאוד אז, למרות ששרצנו בסניף "פיצה מטר" שמתחת לבית, שהתיידדנו עם בעליו, וגם למרות שאורי המשיך גם בדירה הזו לבשל לנו ארוחות גורמה מושקעות, בדרך כלל בחזרתו ממשמרות הלילה.

לפני כן, כשעוד שרצנו בבית הוריו ברמת גן, הייתי סטודנטית עגלגלה ומפוטמת בדיוק מהסיבה הזו. הייתי אומרת שאני רעבה בשתיים בלילה, ואורי היה עוזב אותי בחדר, אומר לי לא לצאת עד שהוא חוזר, נעלם להמון זמן במטבח וחוזר מחויך וגאה עם מגש, שעליו מונח משהו מושקע, בדרך כלל גם מהביל, עם מאזטים תואמים מסביב, ואפילו נר או פרח.

אצל אורי לא היו כריכים סתם. אף פעם. את עיקר הסנדביצ'ים שלו בתקופת באזל אכלתי באוטו, בסיבובים של חיפוש החניה בערב, שהיו יכולים לקחת גם שעה, שבמהלכה הייתי גוועת. הייתי מתקשרת אליו אחרי שני סיבובים, והוא היה יורד שלוש קומות עם סנדביץ' מפנק. לפעמים הוא היה ממשיך את הסיבוב כדי שאני אוכל לעלות רגע לפיפי.

זה נשמע כמו סיוט, אבל זה לא עניין אותנו. גרנו ועבדנו בתל אביב והיינו מאושרים. בסוף המנהלים שלי בבראסרי הכירו בעובדה שהייתי מלצרית גרועה ושכחנית, ופיטרו אותי בנחמדות מיד עם שובי מהשבעה של סבא שלי. סבא אלברט האהוב שלי היה מעשן כבד, שמאוד אהב את אורי.

כשהייתי ילדה קטנה, כל הגברים במשפחה היו מעשנים, ובמהלך השנים סבא ננטש במערכה, ונדחק לחלון המרפסת. כשהוא היה מגיע לבית הוריי, הוא היה לוקח בהיחבא את מאפרת הזכוכית הצהובה הישנה מהמגרה ויוצא לחצר לעשן, עצוב ובודד, למרות שהיה עושה את עצמו חייכן ושמח. שנה לפני שפגשתי את אורי, סבתא שלי נפטרה, די צעירה, אחרי שנתיים נוראיות של סרטן. הם היו זוג מאוהב מתוק כזה, סבתא וסבא שלי, זוגיות מהסוג שאתה מאחל גם לעצמך. כשסבתא דורה נפטרה, סבא אלברט היה שבור, וכשאורי נכנס לחיי, פתאום היה לו עם מי לעשן בגינה. לאורי לא היה אכפת שההורים שלי עיקמו את האף. אני בעצמי הסתרתי מפניהם שאני מעשנת, והם אכלו את ההכחות העלובות שלי ברצון. "אורי עישן", הייתי מסבירה כשהייתי מסריחה מעשן. אבל אורי היה אורי, בלי טיפה של זיוף. תמיד אהוב, תמיד אמיתי, בפנים, ובלי להתייפוף, וגם ההורים שלי אהבו אותו. הוא היה אומר שלום למשפחה שלי, מוציא מהכיס את קופסת הסיגריות, מביא כיסא, מציב אותו לצד סבא אלברט על הדשא, והם היו מעשנים וצוחקים.

כשסבא שלי הגיע לבית אבות, אורי ואני הלכנו לבקר אותו, ואורי הביא במיוחד את סיגריות ה"גולואז" שהוא ביקש ממישהו שיביא לו מחו"ל. העיניים של הסבא הצרפתי שלי נצצו באחת, והוא התאהב בו אפילו יותר. "אבא שלי היה מעשן בליאון גולואז בלי פילטר!", הוא אמר בגאווה במבטא הצרפתי שלו, וביקש ממנו אחת. אורי השאיר לו את כל הקופסה.

כשסבא שלי נפטר, הייתי שבורה. חזרתי מההורים שלי, ביקשתי חניה ומצאתי אותה ליד הבית, ואורי בא לפגוש אותי ברחוב וחיבק אותי כשבכיתי. ואז הוא הסתכל לי בעיניים, חייך, ניגב לי את הדמעות, ותפס לי האף. צביטונת חיבה כזאת, כשתופסים את האף עם הפרקים של האצבעות, בין האצבע לאמה. קפצתי ותפסתי לו את היד על האף שלי. "למה עשית את זה?" "את מה?" הוא לא הבין. לסבא שלי היה שפם. "אוי, אני עוקץ! אני עוקץ!", הוא היה מתנצל וצוחק כשהוא היה מנשק אותנו, הנכדים. אז ברוב המקרים, במקום לנשק, הוא היה תופס לנו את האף.

את לא חיכית לו בכלל שישוב

אז מה הפלא שהוא עזב

אך אם תרצי הוא בטח יחזור

אם רק ידעת כמה שהוא אהב

(פזמון)

השמיים נפתחו כשקראת בשמו

אך הוא לא יחזור לעולם

את רונית, המורה המחנכת של אורי וחבריו, זיהיתי באזכרה בזכות תמונת הוואטסאפ שלה. התכתבתי איתה כמה פעמים, ובסוף, כשהצלחנו לשוחח, היא לא ממש הצליחה לדבר, ומאוד התנצלה. אורנה הציעה שאדבר איתה כי היו לה כמה נקודות השקה עם אורי - היא היתה גם המורה שלו, גם חברה של אורנה, וגם אחותה של השותפה של אליעז במועדון "לילה דאנס בר". "לילה" היה חלק בלתי נפרד מהקשר של אורי ושלי. חיינו שם. היו תקופות שהיינו ב"לילה" כל לילה.

היה איזה ערב, שאורי ואני הכנו ומכרנו ב"לילה" שושי. את השושי למדנו להכין מתוך סדרה של מעקבים ותצפיות על העובדים האסייתים של "שושידו" בקצה רוטשילד. היינו יושבים על הבר ובוחנים איך הרולים מתגלגלים לנגד עינינו. נסענו במיוחד לחנות של העובדים הזרים בשוק הכרמל כדי לקנות אורז עגול, סלמון, טונה אדומה, דלעת ממותקת, סומסום שחור ואצות, מוצרים יקרים וקשים מאוד להשגה בזמנו, אבל כשאורי בישל משהו, הוא לא עיגל פינות. אפילו שאלנו את העובדים בסושידו איך הם מכינים את הסלמון סקין המיוחד שלהם. (מייבשים את העור בתנור, משוח ברוטב טאריאקי, ומפוררים). ניסינו בבית, ברצינות תהומית. הסקין יצא מושלם, אבל שיא הלחץ היה על האורז. אורי אסר לפתוח את הסיר ברגע הלא נכון. כמה קילואים של אורז שושי נדיר ויקר, שהפך לפירה, או שנשאר קשה, נזרקו לפח, עד שקלענו בול. תומר, אחיו הצעיר של אורי, וההורים שלו, שמחו אבל התקשו להשתלט על המגשים הענקיים שהכנו להם במטבח, בארוחה שנפתחה עם חליצת בקבוק שמפניה, ושם עלה הרעיון לעבוד למטבח של "לילה". היציאה המקורית, של שושי במועדון לילה, היתה להיט, אבל לא המשכנו עם זה, כי זה היה מלוכלך ומסובך מידי, ומי בכלל רצה להיות תקוע בלילה מאחורה במטבח?

חברות שלי אהבו מאוד להיות VIP במרתף של "לילה". הן העריצו את אורנה היפה והאצילית ואת אליעז השרמנטי והחתיך, שהתהדר אז בקוקו מרשים, והן היו מתות על אורי, כולן, כי אי אפשר היה שלא למות עליו. גם אליעז וגם אורנה עבדו ב"לילה". זה היה העסק המשפחתי הכי מגניב שאפשר להעלות על הדעת. בערבים אורנה היתה יושבת עם חברות על הבר או בחדר הפנימי עם הספות הענתיקות, והן היו שותות יין ומשוחחות, כשמאחוריהן זוגות שלא מתביישים לבצע את מה שמבצעים על ספות במועדון לילה. אני נהניתי מכל הפתיחות היפה הזאת, שהיתה רחוקה שנות אור מבית הוריי.

עצם הרעיון שאני וחברות שלי, הרצליאניות צפוניות מפונקות ומגניבות בעיני עצמן, מבלות בטבעיות עם ההורים של החבר שלי, היפים, הנכונים, הגבוהים והבוהמיים, במקום המיוחד, עם הכוכב הענקי המנצנץ על הרצפה במרכז הרחבה, שהחל את בשורת הדאנס-ברים בתל אביב, היה אוטופי. היה לי טוב והייתי מאושרת.

אהבתי במיוחד לשבת בכניסה למעלה עם ניר, הסלקטור, בן דודו של אורי (קוזינים, כלשונם), שאהב אותי עד מאוד ואהב להחמיא על הפרטים הקטנים, כמו משיחת הצלליות המהממת שלי, ואז מתקשח ועושה סלקציה קרה לסלבים ושאר העם שצבאו על הכניסה. גם ניר ואורי היו קרובים מאוד. היתה להם היסטוריה של הופעות סלון משותפות כילדים. זרעו של חיידק הבמה כנראה ניטע אז, בהופעות הקוזינים לבית סלונים.

כל הצוות בלילה היה חולה על אורי. כי שוב, אי אפשר היה שלא. הוא היה חייכן וקורע מצחוק, חכם וורבאלי, חבקן וחם ווירטואוז חברתי, מתחבר לכולם. הוא גם הוא הפיק את ערבי שבת של המוזיקה השחורה, הראשונים במינם בתל אביב. רונן, מנהל המשמרת, מתוק אמיתי והומו, היה מנשק את אורי על השפתיים, וזה עיצבן אותי, אבל הוא נישק את כולם על השפתיים. גם אותי. אז שחררתי. בכלל, השיעור שלי עם אורי היה – לשחרר, כמוהו.

ערבי ראשון ב"לילה" היו ערבי המוזיקה הישראלית, ואני זוכרת איך צרחנו את "לעולם בעקבות השמש", וכמה זה היה אקסטטי להביט על ההמולה האוטופית ברגעים האלה מלמעלה, מהמדרגות שהשקיפו על הבר והרחבה. לימים, כמה שנים אחרי שאורי ואני נפרדנו, דפנה, השותפה של אליעז והאחות של רונית, נרצחה על ידי בן זוגה והותירה את הברנזיה התל אביבית בהלם. בהמשך, השמש שקעה על "לילה" בפעם האחרונה, והוא נסגר.

כבר 4 בבוקר

ומתחיל לרדת סתיו

והחושך נמוג לו

למזוזות החשמל

הלב פועם חזק

והזמן הולך אחורה

והשמש עולה

וזריחה לילית

כשהלב כבר מזמן

עשה למוח מרס

וכאב בטן מזויין

עושה התכווצויות בין הרגליים

אני רואה אותך מולי

קצת עייפה

מחייכת בשבילי

מתוקה

וכשאני מחבק אותך

אז החושך חודר

והשמש שוקעת

והלב הפועם

והבטן רוגעת

כבר 4 בבוקר

בואי נלך לישון

ביחד.

טלור ואני החלפנו טלפונים באזכרה, ויומיים אחר כך, כאמור, כבר קיבלתי ממנו מייל עם מכתב מרוגש, מפוצץ בדברים שלא ידעתי על אורי. מסתבר שהוא היה פושטק קטן-לא-קטן, שהאכיל את הרמת גנים בהרבה מעשי קונדס. מסתבר גם, שהוא היה "שחקן כדורעף עם שמאלית אגדית". הפתיע אותי שלא היה לי שמץ של מושג. אני הכרתי רק את אורי החתיך שאהב את העובדה שיש לו זרועות שריריות, לא את אורי האתלט שמשחק כדורעף?! אני בכלל לא זוכרת את אורי מתאמן. רק מבשל מעולה באמצע הלילה.

בשיחה עם טלור, ביקשתי שייתן לי אנקדוטות שהן "הכי אורי", כמו שביקשתי מכל שאר המרואיינים. שלא כמו שאר המילייה של אורי, שבילה את שלושת העשורים האחרונים אפוף עשן קנאביס, טלור זכר המון ושפע סיפורים ופרטים.

הוא פרש בפניי את קורות אורי וחבורתו בשכונת הבית המשוגע. "נזכרתי בשובבות שלו", הוא אמר. "איזה דברים היינו עושים, דברים שהיום נראים נוראיים..." הימים הם ימי הבית בעמיקס, הבית שאורי גר בו לפני הבית בטור הברושים, בו שרצתי לימים. לא ידעתי שברמת גן יש בית משוגע. הוא עדיין עומד על תילו. תעשו בגוגל "בית הספירלה צל הגבעה 13 רמת גן" ותראו. מבנה מטורלל בהחלט. דקל, חבר בחבורה, גר שם בזמנו, וההורים שלו גרים שם עד היום. הגיוני מאוד שהבית יצא מדעתו. חבורת הפושטקים המוחננים מהכיתה המדעית, בהובלתו של אורי "הגבוה, החתיך, שכולם היו מקרקרים סביבו, גם הבנים, גם הבנות", היו מטילים על תושבי השכונה את אימתם הקונדסית.

טלור סיפר, שהם היו נכנסים לחנות פרחים ומבקשים קילו תפוזים ("אנחנו היינו מתפוצצים מצחוק ובורחים, והוא היה נשאר בחנות וממשיך – אבל אני לא מבין, למה אין לכם תפוזים?!..."). כשהם השיגו תפוזים, הם היו זורקים אותם על מכוניות נוסעות בשישי אחר הצהריים ("היינו כאילו בני טובים כאלה, אבל הוא נורא אהב את זה"). הם היו מפריעים לאבא של הכדורסלן דורון ג'מצי לעבוד בגינה, עד שפעם אחת הם חירפנו אותו מספיק כדי שהוא יצא אליהם עם גרזן ("זה היה ברור שזה לא היה אמיתי, אבל אנחנו ברחנו! זה היה מפחיד! ואורי התנפח ואמר לו – נראה אותך! לא עשיתי שום דבר רע!") הם היו קופצים עם רולרבלידס על מעקות רחבת הספריה העירונית במיומנות שהיום קוראים לה "פארקור", עד שהספרנים היו מסלקים אותם ("ואז היינו מתרחקים, עושים סיבוב, ואורי היה אומר – אפשר לחזור, אפשר לחזור"). הם היו קונים נפצים מ"זמיר טריקים", (כן, החנות היא מ"רמזור") ועושים בומים בשכונה, עד שפעם אחת השכנים הזעיקו את המשטרה, והם נעצרו, הוסעו לתחנה בניידות עם

סירנות, נחקרו, ונפתחו להם תיקים ("אני ושי ישר התחלנו לבכות, ואורי ודקל סיפרו בדיחות לשוטרים ובסוף הסגירו את זמיר טריקים. אם אני זוכר נכון, כולנו נענשנו חוץ מאורי, והיו מספרים שצריך להיזהר מאיתנו, כי יש לנו תיקים במשטרה").

היתה תקופה שהם היו אוכלים באופן קבוע שווארמה בערבי רביעי, וקמים בלי לשלם, כי אורי רצה לבדוק כמה הם יוכלו למשוך את העניין הזה עד שיתפסו אותם. ("עשינו את זה כמה שבועות. בסוף הארוחה קמים, מחייכים לבחור, ואני אפילו חושב שהוא ידעי").

פעם אחת אכזרית במיוחד, הם גנבו מכתב מאחת מתיבות הדואר של הבית המשוגע, התיישבו תחתיו, פתחו וראו שהמכתב הגיע מחו"ל, החליפו אותו במכתב אחר למשפחה בארץ, הכניסו למעטפה המקורית והחזירו לתיבה. ("אורי התחיל להכתיב לנו מכתב חדש עם כל מיני קטסטרופות שקרו שם למשפחה בחו"ל, ואנחנו נקרעים מצחוק").

טלור סיפר גם שאורי היה מספר בצחוק שהוא שורף חתולים בבית. ("יוצר לעצמו תדמית של מתפרע ומופרע, אבל בחן"). והוא היה גם שומר על טלור. ("הייתי מאוד קטן, חצי ממנו בגודל, ואם מישהו היה מתעסק איתי, הוא היה קורע לו את הצורה. הוא היה מגן עליי. הוא היה הולך מכות עם הגדולים. לא היה לו את הפחד").

טלור גם התלבט אם לקרוא לבנו הבכור אורי. "זה היה כל כך סמלי אבל לא רציתי להעמיס עליו את העול הזה. של המוצלח היפה המצחיק הגבוה הזה"

שמות

יש אחת קוראים לה מזל
היא אוכלת אותה בתכיפות
כמו מסמר בגלגלי הגורל
להוריה היא נולדה בטעות
מהדיכאון היא רק עלתה במשקל
הו, כמה מזל.

יש לי שכן אחד חיים
שמת לו גם דג זהב אתמול
שמעתי כשהורידו את המים
שמעתי גם את זעקות השכול
לשבעה של אשתו הגיעו כל הדיירים
הו, איזה חיים.

מספרים על רחמים
שהיה אדם אכזר
לכל החתולים בשכונה שלו
היה זנב קצר
הבן זונה מיליונים גנב מנכים
הו, אין רחמים.

ואת, שקוראים לך יפה,
ואת באמת יפה, את מכווערת בפנים
בטח אף פעם לא אמרו לך בגלל התחת המוצק
אבל את מקולקלת
ולזה לא תעזור שום מתיחת פנים
אולי בסוף תתאהבי במראה
הו. יפה נורא.

אם יום אחד גם לי יצא להעניק למישהו שם
איך אוכל לבחור?
להעניק זה גם לקחת,
כי בכל חושך יש אור
מה אאחל לילדי התמים?
אולי אתן לו את שמי...
אני מכיר כבר את כל הפגמים

למחרת השיחה, טלור שלח לי עוד מייל:

"טוב, תקשיבי... לשירי עקירב קוראים היום שירי צורן או משהו כזה. היא זמרת בין לאומית ומסתבר שהיא כנראה תופעה (זכרתי שהיה לה קול מדהים). היא לא בארץ איזה 20 שנה". הוא צירף את האתר שלה וכתב שהוא מתכוון לשלוח אי מייל. מאוחר יותר, הוא עדכן שהיא ענתה לו ושהיא ממש חמודה. גם אני כבר התכתבתי איתה ותיאמנו שיחה בוואטסאפ.

שירי מהמכתב זמרת! התרגשתי, ומיד שיתפתי את הגילוי החדש בקבוצת הוואטסאפ של אורנה, אליעז ושל. "יוו, זה לגמרי הזוי", אורנה כתבה. "החיבור הראשוני הזה עם שירי... סביב ציר המוזיקה. הכל סובב סביבה". "בדיוק", עניתי עם לב אדום, ועדכנתי שיא כבר הגיבה לי למייל ושדבר איתה בקרוב. "שמעתי אותה והיא ממש טובה", אורנה הוסיפה, "כל הסיטואציה מרגשת מאוד".

בשיחה עם שירי, שאלתי אותה אם היא זוכרת את המכתב הזה, המכתב המהמם שאורי כתב לה. הרי אורנה מצאה את הקסם הזה בין הדברים של אורי, במעטפה סגורה, אז כנראה שהוא מעולם לא מסר לה אותו. שירי היתה מקסימה, אבל את המכתב, ששלחתי לה לפני השיחה, היא לא זכרה.

"אני תוהה אם הוא אי פעם הגיע אליי" היא אמרה על המכתב, "הוא הכניס אותי לשוק. כי היום, ממרומי גיל כמעט 40, וכאמא לילד בן אוטוטו 10 בעצמי, לקרוא מכתב שילד, ילד בן 11, כתב, והוא כל כך אבסטרקטי, ועוסק בסוגיות שכולנו מתעסקים בהן עד שאנחנו כבר לא כאן, בגיל כל כך רך, זה מאוד מרגש, וגם מאוד מפתיע, וגם לא מפתיע בכלל. כי אורי היה טיפוס, מכמה שאני זוכרת אותו. וכמה את זוכרת מגיל 9?" היא שאלה. "אני אישית לא זוכרת הרבה בכלל", עניתי. "בדיוק, אבל אני בהחלט זוכרת בצורה מאוד ברורה את הרגשות שהיו אליו בתקופה הזו", היא מצאה לנכון להדגיש. "זה מצחיק להגיד את זה, אבל זה ממש להיות מאוהבת בילד בגיל 10, וממש להרגיש את הפרפרים האלה בבטן, ולדעת שיש מסיבת כיתה ושאני הולכת איתו למסיבת

הכיתה הזאת, וכל הדברים האלה שהם כל כך תמימים, וגם בעצם לא ממש תמימים, כי בגיל הזה הם נראים לך סוף העולם".

שירי גם לא זכרה אותו מנגן, ולא זכרה את עצמה שרה איתו. אבל משהו מהכריזמה שלה חיבר ביניהם במציאות של 1989. "עברתי להלל, בית הספר של אורי, בכתה ג'", היא סיפרה, "ובאופן מיידי, ואני ממש לא כזו היום, סחפתי אחריי. הייתי מן אשת במה כזאת מגיל מאוד צעיר. הייתי תופעה כזו כי הייתי חדשה. רקדתי בלט בתקופה הזו, וכל מפקד או טקס שהיה בבית הספר כמובן שהעלו אותי לשיר", היא אמרה. "אז הפכתי להיות מעין 'לידר' של הכתה, ואורי היה ה'לידר' הזכרי. אז מהר מאוד הפכנו להיות מן אייטם כזה שהוביל את כל הכתה".

אורי ושירי גרו ממש קרוב האחד לשניה, והימים היו ימים אחרים. "אני גרתי בבניין שהחלון האחורי של הבית שלי, של הסלון שלי, ושל אחד מחדרי השינה והמרפסת של חדר הכביסה, פנו לבית שאורי גדל בו. זאת אומרת שאם הוא היה יוצא לחלון, ואני הייתי יוצאת לחלון, היינו יכולים לראות האחד את השניה", היא סיפרה בטון רך. "ולא אחת זה קרה, שהיינו מסמנים אחד לשניה, בואי נרד למטה לשחק בחצר. כי זו היתה התקופה הזו של הילדות בארץ, לא היה סיר לחץ וטלפונים. היינו יורדים למטה ומשחקים שעות על גבי שעות, חוזרים הביתה בערב ובזה היה נגמר הסיפור. וההורים לא באמת היו יודעים מה אנחנו עושים ואיפה אחנו נמצאים". איזה עולם מושלם, נזכרתי בילדותי שלי.

בכיתה ו', שירי כבר לא הרגישה בנוח להיות "מלכת הכיתה". היא התחילה לצעוק ל"צדק חברתי", וזה היה גל שלא תפס. "השאירו אותי פצועה", היא אמרה בצחקוק מובך, "ועד היום אני לא לידר יותר". היא גם סיפרה, שבנקודה הזו הצטרפה לכיתה מישהי חדשה, תוססת וגיינג'ית ויפה ורקדנית מעולה, שהפכה להיות מי שאחריה כולם הלכו. שירי התקבלה לתלמה ילון, ודרכם נפרדו. עשור לאחר מכן, הגיינג'ית הזאת הפכה מחברה טובה לארוסתו של אורי.

אבל היא ניסתה להסביר לי עוד משהו שהיא זוכרת לגבי אורי, וכיוון שהיה לה קשה להסביר, וכנראה בגלל שהיא חיה בארה"ב כבר 20 שנה, את שמות התואר שהמחישו את מה שהיא רצתה להגיד, היא אמרה באנגלית. היא אמרה לי שאורי מזכיר לה את הבן הבכור שלה. "הרבה אנשים אומרים לי עליו שהוא Old Soul", היא אמרה. "ככה גם תמיד הרגשתי לגבי אורי, וככה גם תמיד הרגשתי לגבי עצמי. אולי מכאן הגיע החיבור הזה. תמיד היתה תחושה שהוא מסתכל על החיים דרך משקפיים שהן לא של ילד. שיש איזה שהוא מטען מאחור שהוא יותר כבד ממה שהיית מצפה שילד יהיה בשלב הזה של החיים שלו. הוא היה טיפוס מאוד passionate, בכל דבר בחיים. הוא היה מאוד אימפולסיבי בעיניי, לפחות אז, שהלך אחרי מה שהלב אמר, ולא אחרי מה שהראש אמר". "היו שנים שהוא הלך אחרי הראש" אמרתי לה, "אבל בסוף הוא חזר ללב. איך שהוא, זה הכריח אותו".

את גורמת לי לעשות את כל מה שתמיד רציתי אבל התביישתי לעשות

אני רואה את הגדולה שבך ואת הגדולה שבי בעיניך

אנו נחיה לנצח

לעולם לא אשכח את שמך